

виковетѣ на войницитеѣ, цвилението и фирканието на конетѣ, скърцавието на колята се сливаше въ едно общо бучение.

— Ей, вий, ну, ну сивряга, още малко, още малко, вика единъ. . .

— Слѣпъ ли си, та врѣхлѣтя на колата, ще ги счупишъ, вика другъ.

— Ей ти, лодаръ, не можешъ ли да позадържишъ и отбиешъ малко въ дѣсно? викаше вахмистра, ще счупишъ остѣта.

— „Братци! Братци!“! дайте ми пжтъ да мина, подвикваше единъ казакъ, възсѣдналъ на уморенъ и едвамъ влачущъ краката си конь, който, види се, носеше на началството нѣкакво донесение.

Близко до самия мостъ нѣкои отъ офицеритѣ постоянно сновяха на самъ на татѣкъ; даваха заповѣди на подчиненитѣ си долни чинове, а по нѣкой пжтъ отправяха по адреса на тѣзи послѣднитѣ не цензурни думи. . . Съ една рѣчь, всичко се движеше и всичко бързаше напредъ! Само тихия бѣлъ Дунавъ си течеше тихо и спокойно. Него едно само го сърдяхе, за гдѣто го бѣха припрѣчили съ мостъ, който му прѣпятствуваше на свободното течение. Но слѣдъ една малка борба съ това прѣпятствие, той пакъ побѣдоносно продължаваше своя вѣченъ пжтъ. . . .

Най послѣ кракѣтъ ми стѣпи на моста. Тукъ нѣмаше овъзи бъркотия и хаосъ, както на острова.

Колята слѣдваха една слѣдъ друга на опрѣдѣлена дистанция, а хората, които сновяха едни отъ лѣвия за дѣсниа брѣгъ, други обратно, вървѣха отъ страни. Моста, при всичко че минаваха по него коля, още не бѣше готовъ. Много понтонери, едни на лодки, други на моста, продължаваха да работятъ.

Всѣка една незначителна задържка мене ми се виждаше цѣла вѣчностъ. Струваше ми се, че нѣма да доживѣя, да стѣпи кракѣтъ ми на родния ми брѣгъ.

Не мога да опиша онова радостно вълнение, което бѣше ме обхванало, когато най-послѣ кракѣтъ ми стѣпи на брѣга! И колко на душата ми бѣше свѣтло и леко! Съ пълно стъзнание на своя дългъ спрѣмо отечеството,